

1. fejezet - Noah

Úgy rohanok Boston utcáin, mint egy űzött vad. Az izmaim lángolnak, üvöltenek az örült hajsztától, amibe ezek a fanatikus rajongók belerángattak. A szívem hangosan dobog, csodálkozom, hogy nem hallja az egész rohadt város. Paff, paff, paff – a lábam úgy trappol az aszfalton, mintha egy kétszáz kilós elefánt szaladna, és nem egy kétségbeesett srác.

Ez egyszerűen nevetséges.

Három évvel ezelőtt még kiröhögtem volna bárkit, aki valami hasonlót jósol. A zihálásom egyre hangosabb, a lábam ritmusához igazodik. Az adrenalin áramütésként száguld végig az ereimben. Bárcsak hátrahagyhatnám már végre az átkozott visításukat!

Megpillantok egy kis mellékutcát, és gyorsan befordulok. Pár lépés után nekidőlök a téglafalnak, és megtámaszkodom a térdemen, miközben kapkodom a levegőt. Meleg izzadság folyik le a hátamon. Hátrapillantok, még mindig a nyomomban vannak. Ez nem lehet igaz! Nem unják még? Én sem adom fel, teljesen kimerültem már, de erőt veszek magamon, és mozgásra bírom a lábaimat.

– Hé, Noah, várj meg!

– Szeretlek!

Megrázkódok, amint meghallom az egymás szavába vágó kiabálásukat. Jézusom, roksztár élet, mi?

Az adrenalin az egyetlen dolog, ami miatt úgy nyomom a járdát, mintha az életem múlna rajta. Az előttem lévő mellékutcaból egy újabb csoport bukkan elő, és megtorpanok. Az arcuk felvillanyozódik, amitől émelyegni kezdek.

– Csak egy képet, Noah! – A vöröske hangja cukorszirup és kétségbeesés keveréke.

– Komolyan, hagyjatok már békén – motyogom, nem tehetek róla, a frusztráció gyakorlatilag csöpög a hangomból.

– Ugyan már, csak egy gyors képet! – próbálkozik most egy szőke, és végigsimít a mellére feszülő topon, miközben próbál mélyen a szemembe nézni.

Közelebb jönnek, egyre közelebb. A kezem olyan erősen szorul ökölbe, hogy a körmöm fájdalmasan fúródik a tenyerembe.

– Azt hittem, sokkal coolabb lesz – hallok meg egy hangot valahonnan a csoport végéről.

Ez egyenesen a szívembe hatol. Megrázom a fejem. Most komolyan? Alig bírom megállni, hogy ne szóljak vissza valami csúnyát.

Körülnézés nélkül átfutok a túlsó oldalra, és befordulok egy keskeny átjáróba. Miközben a szemem az utcákat fürkészi, hogy merre szaladjak tovább, Jeff arca kűszik a szemem elé.

Köszí, faszfej!

A „segítő” posztja arról, hogy szükségem van egy „állandó barátnőre”, vírusként terjedt el, és most erről beszél az egész rohadt város. Mit az egész város? Mindenki erről beszél, hála a közösségi médiának. Az instán, facen és minden létező helyen kéretlen ajánlatokkal bombáznak. És most még az utcán is.

A fickó egy seggfej. Tudom, hogy bandatag, meg haver, de ez...

Kitörölte már, persze, de olyan volt, mint egy ketyegő időzített bomba. Egy óra sem kellett, hogy a rajongók felkapják és elkezdjék megosztani.

Nem keresek komoly kapcsolatot. Sőt, semmilyen kapcsolatot. Csak ugratás volt, egy rohadt vicc. Rocksztár vagyok, ember. Élem az életemet, az egész világ a játszóterem. A lányok? Igen, bármelyiket választhatom, és ez így jó nekem.

A szívem ki akar ugrani a mellkasomból, de még gyorsabban hajtom magam.

Szeretem a rajongókat, sőt, imádom őket. Nekik köszönhető, hogy a Rockbang ilyen híres lett. És én szeretem a hírnevet. A zenét. A színpadot. Erre vagyok teremtve. Csak most nem. Ezzel a kibaszott viccel a képben. És főleg nem egy rakás kiskorúval. Ember! A lányok, akik követnek, nem lehetnek idősebbek tizennégy–tizenhat évesnél, és mégis a viselkedésük alapján azt hihetnéd, profi kurvák. Más sem hiányzik, hogy lefényképezzenek valamilyen kompromittáló szituációban. A menedzserünk, sőt, a bandatagok is megölnének, ha egy ilyen miatt ugrana a szerződésünk. Híresek vagyunk, de azért még nem annyira, hogy minden szarból sértetlenül ki tudjunk mászni. Ha csak egy kicsit idősebbek lennének, akkor nem kellene menekülnöm. Akkor elmehetnénk egy bárba, és választhatnék kettőt vagy hármat közülük. Legyen négy. Átkozottul jobb időtöltés lenne, mint amit most csinálok.

A következő sarok után egy lámpaoszlopnak támaszkodom, és próbálom a tudómet megtölteni a szükséges mennyiségű levegővel. Ki kell tisztítanom a fejem, mielőtt felrobban.

A telefonom megrezzen a zsebemben, és Jeff neve bámul rám.

Hé, haver, hol vagy? Tíz perce elkezdődött a próba, siess!

Forgatom a szemem, és gondolatban megmondom neki, hogy hova húzzon el. Végül is, ez az ő rohadt hibája.

Befordulok a következő sarkon, és kiszűrok egy lehetséges rejtekhelyet: egy hangulatos könyvesbolt, amely egy kávézó és egy vintage ruhabolt közé szorult.

A megkönnyebbülés eláraszt, mint egy átkozott szökőár. Berontok az ajtón, a csengő hangosan jelez a fejem felett.

– Gyorsan, rejts el! – Gyakorlatilag könyörgök a lánynak a pultnál, akinek a szemei hatalmasra nyílnak.

A hátsó sarok felé mutat, de nem szólal meg. Odarohanok, és elbújok egy rakás önszűrő szar mögé. A szívem még mindig úgy dobog, mintha ki akarna törni a helyéről. Hátamat a polcnak szorítom, és próbálok nagy lélegzetet venni. Az adrenalin olyan, mint egy átkozott cunami, de végre csillapodik. Végre kapok levegőt. Közelebb húzódok a könyvekhez, de az ajtó újabb csilingelése miatt felkapom a fejem. A pulzusom újra megugrik, mert ezek nem lehetnek mások, csak a rajongók.

– Hé, nem láttál egy kék hajú, fekete szemű fickót? Szürke póló, szakadt farmer?

– Nem...? – Válasz helyett inkább kérdezi az eladó csaj.

Remélem, nem fog elárulni, mert akkor csapdába esem. Kicsit közelebb lépek a polc széléhez, de nem lesek ki. Csak a fejemet döntöm a könyvekhez, hogy jobban halljak.

– Biztos? Mert errefelé menekült!

– E...esküszöm, senki nem nyitott be.

– Kizárt dolog! Valahol itt kell lennie! Ő a Rockbang vezető gitárosa!

– Rockbang? Bocs, sosem hallottam róluk.

Ez fáj. Az okés, ha nem szereti a zenénket, de hogy még csak nem is hallott rólunk? Pedig én úgy érzem, már a csapból is mi folyunk.

– Mi? Komolyan? Tele van velük a net. A srác egy A-listás – rikácsolja egy magas hang.

– Hát, én nem ismerem. Sajnálom, de nem tudok segíteni.

– A francba, ez szívás! Azért jöttünk idáig, hogy találkozzunk vele!

Halk sustorgás hallatszik, amit nem tudok kivenni. Végül az előző hang újra hangesztébbé válik.

– Rendben, vadásszunk tovább, de ha felbukkan, mondd meg neki, hogy mi vagyunk a legnagyobb rajongói!

– Persze, szólok neki, ha beugrik, bár ez nem az a tipikus hely, ahol az ember rockstárakra bukkan.

Szarkazmust hallok a hangjában? Ítélezést? Azért minket sem csak a rock és a bulizás éltet. Néhányan közülünk a szavakat is szeretik. Például én is, csak most nem fér bele a világomba. Nincs elég időm, ennyi az egész.

Szívdobogva lépek ki a rejtekhelyemről, miután meggyőződöm arról, hogy tényleg elhagyták a boltot, és körülnézek. Csend van, mintha egy teljesen más bolygón lennék. Papír és régi történetek illat van, és ez furcsa módon megnyugtató. Lépteim visszahangoznak a fapadlón. A tekintetem előre szegezem a pult mögött álló lányra. Alacsony, és finom kecsességgel mozog. Gesztenyebarna haja természetes hullámokban omlik a vállára. Nagy, kerek szemüveg ül az orrán, szemei mogyoróbarna és valami mélyebb szín keveréke. Lágyság van benne, mintha védve lenne a falakon túli káosz-tól. A tekintetünk találkozik, és a kíváncsiság egy kis szikrája csillan fel benne.

– Helló! – biccentek neki, és a híres vigyormat varázsolom az arcomra.

– Szia! – mormolja vissza, és lesüti a szemét.

Egyértelmű, hogy nem ismer meg. Ez jó érzés, őszintén mondom. Egy kis szünet a megszokottól, egy esély, hogy csak egy átlagos srác legyek.

– Kösz, hogy nem szóltál. – A kezemet a zsebembe mélyesztve egész közel lépek a pulthoz.

A lány végre felpillant, de nem néz rám sokáig, az előtte fekvő könyvvel kezd játszani.

– Nem követem a hírességekkel kapcsolatos dolgokat. Nem igazán hallgatok zenét – vonja meg a vállát, és a szemüvegét feljebb tolja az orrán.

Az őszintesége meghökkent, és egy nevetés csúszik ki belőlem.

– Hát, szerencsédre én nem azért vagyok itt, hogy a zenémet reklámozzam. – Nem tudom, miért nem megyek már el. Ez a lány olyan félénk, hogy alig mer rám nézni. Mégis van valami megkapó a bátortalanságában.

– Akkor miért vagy itt?

– Mondjuk úgy, véletlenül. Egyébként Noah vagyok – nyújtom a kezem.

Elpirul, egy pillanatig habozik, de aztán megrázza az enyémét. Egy kicsit tovább tartom összezárva a tenyerünket, mert ismét várnom kell, hogy végre a szemembe nézzen.

– Amy. Amy Anderson. – A hangja alig több mint egy suttogás.

– Amy – visszhangzom. Jó érzés kiejteni a nevét. – Örvendek, Amy.

Szégyenlősen elmosolyodik, és ez olyan, mint amikor egy hosszú vihar után végre kisüt a nap. A testemet most egy másfajta elektromosság járja át. Felrémlenek a pornóvideók szexi könyvtárosnői, és a farmerem hirtelen szűk lesz. Diszkrétan megigazítom magam. Anélkül, hogy túlgondolnám a dolgot, előveszek a zsebemből egy papírdarabot.

– Lehet, hogy nem vagy zenefüggő, de mit szólnál, ha eljöhetnél a hétvégi koncertünkre? – vetem fel az ajánlatot, és visszafojtott lélegzettel várom a válaszát.

Tétovázik, mogyoróbarna szemeiben kétség táncol. – *Fogadd el, fogadd el* – szuggerálom. – *Kellessz nekem, szexi könyvtárosnő! Jobban mondvá, szexi eladócsaj! Fogaddok, hogy a féltékenységed mögött egy igazi vadmacska vagy.*

– Nem tudom. Nem vagyok az a koncertre járós típus, és nem szeretnék elfoglalni egy helyet, amit egy igazi rajongód is kaphatna.

– Hidd el, van bőven a rajongóknak is. Gyere el, nagy buli lesz. Ráadásul még egyszer láthatlak – noszogatom, és rákacsintok.

Elvörösödik, és ismét megigazítja a szemüvegét. Az a szemüveg a halálom. Olyan szexi a mögötte elkerekedő szeme. Képzeletemben máris előttem térdel, és ugyanezzel a pillantással néz fel rám.

Megköszörüli a torkát, bólint.

– Oké, majd meglátom.

A pokolba is, igen! Nem tehetek róla, széles vigyor terül el az arcomon.

– Király! Felirom a neved a VIP-listára. Bekukkanthatsz a függöny mögé is. Alig várom, hogy találkozzunk, Amy. Szuper lesz!

Még akkor sem tűnik el a vigyor az arcomról, amikor kilépek az üzletből. Mégsem olyan rossz ez a mai nap. Alig várom már, hogy szombat legyen!

2. fejezet - Amy

Az ágyamon ülök a kis, egyszobás lakásomban. Nem tudom elhinni, ami ma történt. Egy rocksztár meghívott a koncertjére. Engem. Egy kis senkit. Megcsípem magam, hogy megbizonyosodjam róla, nem álmodok. Tágra nyílt szemmel körülnézek. Igen, ez még mindig az én lakásom, és ébren vagyok.

Tekintetem az ágyam mögötti falra esik, ami könyvborítókkal és inspiráló irodalmi idézetekkel van tele. Elolvasom mindegyiket még egyszer, és próbálom magamba szívni a bölcsességüket. Szükségem van rájuk. Mikor végzek, mély levegőt veszek, majd lassan kifújom. *Nyugalom!* Megfordulok, a tekintetem az ablak mellett álló, kopott karosszékre téved. Ez a kedvenc helyem. Szeretem, amikor egy könyvvel lekuco-roghatok oda, és ábrándozhatok.

A mellette lévő kis asztalomhoz lépek, és összerendezem a rajta heverő könyveket és papírokat. A laptopomat lecsukom. Reggel csak gyorsan begépeltem azt a pár sort, ami az éjjel eszembe jutott. Ez az én kis titkom. Ezekről a buta firkálgatásokról nem tud senki. Nem is komolyak, csak pár soros butaságok.

Felveszem a legfelül lévő könyvet, és a lábaimat magam alá húzva leülök a karosszékbe. Kinyitom a könyvjelzőnél, de nem megy az olvasás. Egyre csak Noah lenyűgöző természetét látom – azokat a sötét, titokzatos szemeket, amelyek mintha ezernyi mélységet rejtene magukban; a kócos, fekete-kék haját, amely érintésért könyörög, és a piercinggel díszített szemöldökét, ami valahogy még csábítóbbá teszi őt. Érzem, hogy a forróság előnti az arcomat, és a gyomrom furcsán megremeg.

Az a baj, hogy túl félénk vagyok. Zárkózott. Inkább olvasok, minthogy szórakozni menjek. A könyvesbolt fölött élni egy valóra vált álom a számomra. Hálás vagyok érte Mark bácsinak. A rengeteg könyvvvel körülvéve úgy érzem magam, mintha a varázslat és a lehetőségek világában lennék. Ezernyi kalandot megélek általuk. De, hogy tényleg ki is próbálja valamit? Na, az nem én vagyok.

Menjek el a koncertre? Ez egyszerre izgalmas és félelmetes. A gondolat, hogy idegenek tömegében legyek, hangos zenével és villogó fényekkel körülvéve, szorongással tölt el. Még soha nem voltam ilyen rendezvényen, és már maga az elképzelés is, hogy a reflektorfénybe lépjek, még ha csak közönségként is, ijesztőnek tűnik. A csendes, békés farm – ahol a családommal élünk – teljesen más, mint ez a nagyváros. Még mindig nem tudtam megszokni az állandó lüktetést, az igazi csend teljes hiányát, és a rengeteg idegen embert.

Nem hiszem el, hogy elhívott a koncertjére.

Egy valószínűleg híres srác.

Akinek rajongói vannak.

Saját rajongói.

Huh!

Noah félelmetesen nagyviláginak néz ki a magas alakjával, az ingujjából kilógó tetoválásokkal. A piercingje a szemöldökén annyira érdekes. Jól áll neki, még rejtélyesebbé és csábítóbbá teszi. Rockos stílusa és a könnyed lazasága minden tömegből kiemeli őt. Olyan, mintha egy másik világhoz tartozna. – *Igen, ő egy másik világhoz tartozik* – emlékeztetem magam.

Odamegyek az ágyamhoz, és lefekszem.

– Ugh. – Az oldalamba fordulok, és az egyik díszpárnámba temetem az arcomat. Miért teszem ezt magammal?

A Noah-val való találkozás úgy ismétlődik a fejemben, mint egy megakadt lemez. Egy részem vágyik az izgalomra, hogy valami újat tapasztaljak meg, hogy kilépjek a komfortzónámból. Hogy átéljek egy igazi kalandot, és ne csak írjak róla.

Ellenállhatatlan mosolyának és magával ragadó sötét szemének emléke nem ereszt, és egy aprócska hang bennem azon tűnődik, hogy vajon milyen lenne, ha bátrabb lennék? Vajon fel tudnám kelteni egy ilyen férfi érdeklődését?

Azonban a hangosabb, bizonytalansággal és önbizalomhiánnyal teli részem gyorsan elveti ezeket a gondolatokat.

– Szedd össze magad, Amy! Ne képzelj az egészbe túl sokat – szidom magam, és meg rázom a fejem, hogy elűzzem a Noah-val és velem kapcsolatos gondolatokat. Nincs olyan, hogy ő meg én. A belépővel csak valószínűleg megköszönte, hogy nem árultam el a rajongóknak.

– Vajon milyen lenne elmenni? – morfondírozom tovább, és megpróbálom elképzelni magamat az őrjöngő tömeg közepén.

Mély levegőt veszek, és lassan kifújom. Ez nem megy. Inkább holnap döntök, most még túl friss bennem minden. Talán egy kiadós alvás után tisztábbak lesznek a gondolataim, és tudni fogom, mit tegyek.

Reggel korábban ébredek, mint szoktam, ezért úgy döntök, szükségem van egy kis friss levegőre. Magamra húzom a kabátomat, és leszaladok a lépcsőn.

Az utca eléggé kihalt, kevesen keltek – hozzám hasonlóan – korán. A közeli kávézó épp most nyitja ki az ajtaját, és a frissen főzött kávé illata becsábít.

– Jó reggelt, Amy! – köszönt a pultos, egy Marge nevű, barátságos, idősebb nő, amikor a pulthoz lépek. – A szokásosat?

– Igen, köszönöm! – bólintok mosolyogva.

Leülök az ablak mellé, és a meleg italt kortyolgatva figyelem a világot. A város lassan ébredezik, és egyre több ember kezd beszivárogni a kávézóba, nevetésük és csevegésük halk zümmögést ad a békés reggelhez.

Miután befejezem a kávémat, visszaindulok a könyvesboltba, hogy megkezdjem a munkanapomat. Az első sarkon befordulva, megpillantok egy plakátot a közeli falon, amely a közelgő Rockbang koncertet hirdeti. *Hogyhogy ezt eddig nem vettem észre?*

Csak most szombaton: Rockbang élőben – harsogják a vastag betűk, a zenekar fotójával kísérvé.

Most már nem lehet tagadni – tényleg híres.

A szívem hevesen ver, ahogy a plakátot bámulom. Nem tudom elszakítani a tekintetem Noah szeméről, ami mintha – még a papíron keresztül is – az enyémbe mélyedne. A szemüvegemhez kapok. Egy dolog kacérkodni a gondolattal, hogy kilépjek a komfortzónámból, de egészen más, hogy valóban megtegyem. És a tudat, hogy Noah egy igazi rocksztár, csak fokozza a nyomást.

– Szedd össze magad, Amy – motyogom magamnak.

A könyvesboltban, ebédidőben nem tudok ellenállni a kísértésnek, hogy többet tudjak meg erről a srácról. Ezt már tegnap is megtehettem volna, de nem jutott eszembe. Felkapom a telefonomat, és elkezdek keresgélni. Lapozgatás közben, egy olyan világba pillantok bele, amely olyan, mint egy távoli álom. A zenekar nemzetközi turnékon vett részt, és már az első albumuk a slágerlisták élére került.

– Húha – suttogom.

Nehéz elhinni, hogy Noah, egy igazi rocksztár, tegnap pont itt, ebben a könyvesboltban állt, és velem beszélgetett.

Egyáltalán, miért figyelt fel egy ilyen lányra, mint én?

A cikkek és a képek csillogó és fényes életet mutatnak be. Noah arca számtalan pletykalapban felbukkan, és én csak ámulok. A szívem egy kicsit összeszorul minden egyes oldal után, mivel tele vannak olyan képekkel, amelyeken lélegzetelállítóan gyönyörű és magabiztos lányokkal látható, és világos, hogy én nem vagyok az a típus, akivel őt általában látni szokták.

Kicsinek érzem magam. Én nem vagyok elbűvölő vagy társasági ember, nem üldöznek rajongók. Fájdalmasan nyilvánvaló az éles kontraszt az ő csillogó és fényűző világa, és az én egyszerű, magányos életem között.